

[Lawaetz]

men det var måske lige værd at spørge i denne forbindelse: hvor vil man finde alle de job? Det kan ministeren selvfølgelig også svare på, men jeg gad vide, om SF overhovedet har et svar på det. Det bliver jo en lang række søgte job, man skal ud at finde. Det var måske også lige værd at spørge – uden at gøre forskel, for selvfølgelig skal man lige-stilles, selvfølgelig skal man have ens løn – om SF er vidende om, at der alligevel er en lille forskel. Hvis vi ser på lønarbejdere, er der 60 pct. flere forsømmelser blandt kvinder, og går vi over til funktionærer, er det værre, så er der dobbelt så mange forsømmelser. Der er altså en lille forskel, som man ikke ved lov helt kan udrydde.

Når fremskridtspartiet er bange for denne lov, er det, fordi hvis man læser bemærkningerne rigtigt, laver man nu et forsøg for 2 amter, og man fortæller smukt, at det koster staten 300 mill. kr., hvilket nok skal være rigtigt, men giver man sig til at regne lidt på, hvad det koster landet totalt, taler vi ikke om 300 mill. kr., men om noget med 1,5 mia kr. pr. amt. Det interesserer selvfølgelig ikke SF så meget, men det burde nok interessere vores udmærkede socialdemokrati lidt. Det står mellem linjerne, at når man har gennemført de 2 forsøg, kan man udbrede ordningen til hele Danmark, og så må man gange antallet af amter med 1,5 mia kr. Så begynder vi at blive betænkelige. Og vi er også betænkelige ved, at man spænder et sikkerhedsnet ud under alle under 25 år. Incitamentet til at komme ud i erhvervslivet, hvor de hører til, har man dermed delvis taget fra dem.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg er meget rørt over at høre hr. Lawaetz belære mig om den lille forskel på mænd og kvinder; det er altid rart at lære noget nyt. Men det kunne jo også være, at disse udsagn var meget traditionelle, og det kunne være, at man, hvis man så nøjere på vores ændringsforslag, kunne se, at det krævede en helt utraditionel tankegang og en helt utraditionel holdning. Vi er godt klar over, at det kniber rundt omkring med at finde på noget ordentligt arbejde, man kan tilbyde de unge kvinder, men vi er sikre på, at hvis man fik en lovgivning, der pålagde kommunerne at sige til forvaltningerne, at nu skulle de sørge for ikke længere at diskriminere de unge ar-

bejdsløse kvinder arbejdsmæssigt, ville der komme nogle nye og bedre forslag frem. Det er klart, at der også er en traditionel tankegang hos en del kvinder med hensyn til, hvad de kan beskæftige sig med. Dette forslag har to formål, nemlig at skabe noget nyt og noget bedre og at skabe en større ligestilling mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet.

Så vil jeg gerne takke hr. Erenbjerg for tilsagnet om, at socialdemokratiet vil se på vores forslag mellem anden og tredje behandling. Jeg håber, det vil være muligt under den næste udvalgsbehandling at finde frem til en fællesnævner, og jeg vil, med det tilsagn vi her har fået fra hr. Erenbjerg om en fornuftig og åben behandling af vores forslag, tage mit ændringsforslag tilbage, men jeg vil naturligvis forbeholde mig ret til, i det øjeblik vi ikke når til enighed, at stille forslaget igen mellem anden og tredje behandling.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Det af fru Birthe Nielsen (SF) stillede ændringsforslag er af forslagsstilleren taget tilbage. Ønsker nogen at optage dette? (Op-hold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Mimi Jakobsen (CD):

Centrum-demokraterne er ikke betænk-ningsberettigede i udvalget, og jeg skal derfor på CDs vegne tilslutte mig de udtalelser, som kristeligt folkeparti er fremkommet med.

Vi har også i CD været meget betænkelige ved disse beskæftigelsesprojekter, ikke mindst på grund af den urimeligt høje aflønning, og vi har derfor bragt disse ting ind i forhandlingerne i det netop indgåede forlig. Vi har også fået tilsagn fra regeringen om, således som det fremgår af forliget, at man vil harmonisere de forskellige aflønningsformer inden for de forskellige ungdomstilbud, og det ser vi meget gerne.

I øvrigt har vi også fået forståelsen af, at regeringen selv nedprioriterer projekterne i forhold til andre aktiviteter, således at forstå, at de må være noget nær den sidste udvej, man tilbyder. Jeg mener nok, der kan være behov for projekterne, men jeg tror på den anden side, at de ganske få unge, der vil være henvist til dem, vil have så store sociale problemer, at de skal løses på anden vis, ik-